

C-901/19. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

A benyújtás napja:

2019. december 10.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. november 29.

Felperes és fellebbező:

CF

DN

Alperes és a fellebbezési eljárásban ellenérdekű fél:

Bundesrepublik Deutschland

VERWALTUNGSGERICHTSHOF

**BADEN-WÜRTTEMBERG (baden-württembergi közigazgatási
felsőbbíróság)**

V é g z é s

A

CF

– felperes –
– fellebbező –

[omissis]

és a Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (szövetségi bevándorlási és menekültügyi hivatal, Németország) igazgatója útján

[OMISSIS]

a Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat (bel-, építés- és honügyekért felelős miniszter) által képviselt

Németországi Szövetségi Köztársaság,

– alperes –
– ellenérdekű fél –

között

kiegészítő védelem elismerése és nemzeti kitoloncolási tilalom megállapítása iránt,

[omissis]

valamint

a DN

– felperes –
– fellebbező –

[omissis] [eredeti 2. o.]

és a Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (szövetségi bevándorlási és menekültügyi hivatal, Németország) igazgatója útján

[OMISSIS]

a Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat (bel-, építés- és honügyekért felelős miniszter) által képviselt

Németországi Szövetségi Köztársaság,

– alperes –
– a fellebbezési eljárásban ellenérdekű fél –

között

[omissis]

kiegészítő védelem elismerése és nemzeti kitoloncolási tilalom megállapítása iránt
folyamatban lévő közigazgatási perekben

a Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (baden-württembergi közigazgatási felsőbíróság) tizenegyedik tanácsa [omissis]

2019. november 29-én

a következőképpen határozott:

Az eljárásokat felfüggeszti.

Az EUMSZ 267. cikk alapján a következő kérdéseket terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

1. Ellentétes-e a 2011/95/EU irányelv 15. cikkének c) pontjával és 2. cikkének f) pontjával az olyan nemzeti jogi rendelkezés értelmezése és alkalmazása, amely alapján fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében polgári személy életének vagy testi épségének súlyos és egyedi fenyegetettsége (abban az értelemben, hogy a polgári személy pusztán az érintett területen való tartózkodása miatt az említett fenyegetettség tényleges veszélyének van kitéve) azokban az esetekben, amelyekben a polgári személy a személyes helyzetére jellemző tényezők miatt konkrétan nem érintett, csak akkor állapítható meg, ha megállapítást nyert a már elszenvedett polgári áldozatok (halottak és sebesültek) egy bizonyos legkisebb száma?
2. Az [első kérdésre adandó] igenlő válasz esetén: az adott ügy összes körülményének átfogó figyelembevételére kell-e alapozni annak megítélését, hogy az említett fenyegetettség felmerül-e? Amennyiben nem: milyen más uniós jogi követelmények vonatkoznak a szóban forgó kérdés megítélésre? [eredeti 3. o.]

Indokolás

I.

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemre két eljárásban kerül sor, amelyekben a felperesek tovább érvényesítik kiegészítő védelem elismerésére irányuló kérelmüket. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o.; HL 2019. L 19., 20. o.) (elismerési irányelv) 2. cikkének f) pontjával összefüggésben értelmezett 15. cikke c) pontjának értelmezésére vonatkozik, figyelemmel az Európai Unió Alapjogi Chartájának (Alapjogi Charta) 4. cikkére és az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (EJEE) 3. cikkére.
- 2 A nemzeti jog jelen ügyben releváns rendelkezéseit az Asylgesetz (menedékjogról szóló törvény) 2008. szeptember 2-án kihirdetett változata (BGBl. I, 1798. o.) tartalmazza, amelyet legutóbb a 2019. augusztus 15-i törvény (BGBl. I, 1307. o.)

45. cikke módosított (AsylG). Az AsylG-nek az elismerési irányelv 2. cikkének f) pontját és 15. cikkét átültető 4. §-ának (1) és (3) bekezdése („Kiegészítő védelem”) a következőképpen rendelkezik:

(1) Kiegészítő védelemre jogosult a külföldi, ha megalapozott okokból azt kell feltételezni, hogy származási országában súlyos sérelem fenyegeti. Az alábbiak minősülnek súlyos sérelemnek:

1. halálbüntetés vagy kivégzés,
2. kínzás, vagy embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés,
3. nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében polgári személy életének vagy testi épségének súlyos és egyedi fenyegetettsége.

(2) [...]

(3) A 3c-3e. §-ok megfelelően alkalmazandók. Az üldöztetés, az üldöztetés elleni védelem, valamint az üldöztetéstől való megalapozott félelem alatt súlyos sérelem veszélyét, súlyos sérelem elleni védelmet, valamint súlyos sérelem tényleges veszélyét kell érteni; menekült jogállás alatt kiegészítő védelmet kell érteni. [eredeti 4. o.]

3 Az AsylG-nek az elismerési irányelv 8. cikkét átültető 3e. §-a („Belföldi védelem”) a következőképpen rendelkezik:

(1) Nem ismerhető el a külföldi menekült jogállása, ha

1. származási országa egy részében nem áll fenn az üldöztetéstől való megalapozott félelem ténye vagy hozzáférhet a 3d. § szerinti, üldöztetés elleni védelemhez, és
2. a kérelmező biztonságosan és jogszerűen odautazhat és bebocsátást nyerhet az érintett országrészbe, és észszerűen elvárható, hogy ott letelepedjen.

(2) Annak vizsgálata során, hogy a származási ország egy része megfelel-e az (1) bekezdés szerinti feltételeknek, a kérelemről szóló határozat meghozatalakor az érintett országrészben fennálló általános helyzetet, valamint a kérelmező személyes körülményeit kell figyelembe venni, összhangban a 2011/95/EU irányelv 4. cikkével. E célból olyan releváns forrásokból kell pontos és naprakész információkat szerezni, mint például az Egyesült Nemzetek menekültügyi főbiztosa és az Európai Menekültügyi Támogatási Hivatal.

II.

- 4 A felperesek Nangarhar tartományból származó afgán állampolgárok. A Németországi Szövetségi Köztársaságban benyújtott menedékjog iránti kérelmüket a Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (szövetségi bevándorlási és menekültügyi hivatal) elutasította. A Verwaltungsgericht Karlsruhe (karlsruhei közigazgatási bíróság, Németország), illetve a Verwaltungsgericht Freiburg (freiburgi közigazgatási bíróság, Németország) előtt benyújtott kereseteik nem vezettek sikerre. Az eljáró bírósági tanács a felperesek által benyújtott fellebbezéseket részben elfogadhatónak találta. A felperesek másodfokon továbbra is az AsylG 4. §-a szerinti kiegészítő védelem elismerését kérik. Másodlagosan továbbá a nemzeti jogon alapuló és a nemzetközi védelem elbírálását követően vizsgálendő kitoloncolási tilalom megállapítására irányuló igényt kívánnak érvényesíteni [OMISSIS] [A másodfokú eljárás elfogadhatóságáról]

III.

- 5 Az eljáró bírósági tanács az eljárásokat felfüggeszti, hogy az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntést kérjen az Európai Unió [eredeti 5. o.] Bíróságától. Az eljáró bírósági tanács célja, hogy tovább tisztázza a polgári lakosságot konfliktussal összefüggésben sújtó, megkülönböztetés nélküli erőszak eseteiben elismerhető kiegészítő védelem uniós jogi feltételeit. Az elismerési irányelvnek a súlyos és egyedi fenyegetettség fennállásának feltételeire vonatkozó, a 2. cikk f) pontjával összefüggésben értelmezett 15. cikke c) pontjának értelmezése kétséges. A Bíróság ebben a kérdésben még nem foglalt állást. (1.). Más bíróságok eddigi ítélezési gyakorlata nem egységes. Míg részben az egyedi eset összes körülményén alapuló átfogó mérlegelésre kerül sor, más szempontok szerint elsődlegesen a polgári áldozatok számát veszik alapul (2.). A Bíróság válaszai elengedhetetlenek az ügy elbírálásához. A válaszoktól függ a keresetek eredményessége. Ha a súlyos és egyedi fenyegetettség döntően a polgári áldozatok számától függ, akkor a kiegészítő védelemre vonatkozó elsődleges kereseti kérelmeket el kell utasítani. A veszélyt megalapozó más körülményekre is kiterjedő, átfogó mérlegelés alapján a Nangarhar tartományban jelenleg uralkodó erőszak olyan nagyfokúnak mutatkozik, hogy a felperesek – akiknek belföldi védelem nem áll rendelkezésükre – a pusztán ott-tartózkodásuk miatt is súlyos fenyegetésnek lennének kitéve (3.).

1.

6. A Bíróság elé terjesztett kérdések azokra az uniós jogi feltételekre irányulnak, amelyek alapján meg kell ítélni, hogy fennáll-e az elismerési irányelv 2. cikkének f) pontjával összefüggésben értelmezett 15. cikkének c) pontja értelmében vett súlyos és egyedi fenyegetettség. A kérdések a Bíróság eddigi ítélezési gyakorlata alapján nem válaszolhatók meg egyértelműen. A Bíróság azt már megállapította, hogy az elismerési irányelv 15. cikkének c) pontja szerinti, fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszakból következő súlyos és egyedi fenyegetettség fennállása kivételesen [akkor is] megállapítható, ha a szóban forgó személy a személyes helyzetére jellemző tényezők miatt konkrétan nem érintett, feltéve, hogy a fegyveres konfliktust jellemző

megkülönböztetés nélküli erőszak olyan nagyfokú, hogy megalapozott okokból azt kell feltételezni, hogy az érintett személy pusztán a szóban forgó területen való tartózkodása miatt az említett fenyegetettség tényleges veszélyének lenne kitéve (a Bíróság 2009. február 17-i Elgafaji ítélete, C-465/07). A Bíróság azonban abban nem foglalt állást, hogy milyen szempontok szerint kell meghatározni, hogy az említett veszély fennáll-e. A tények megállapítása és mérlegelése [eredeti 6. o.] a tagállami bíróságok feladata. Az uniós jog feladata viszont, hogy a kitöltést és mérlegelést igénylő tényállási elem pontosabb jelentését irányadó jelleggel meghatározza (az Alapjogi Charta 4. cikkéhez lásd: a Bíróság 2019. október 15-i Dorobantu ítéletének [C-128/18] 55. és azt követő pontja, különösen az 55. pont, továbbá 58. és azt követő pontjai, különösen a 61. és a 63. pont).

7. Az elismerési irányelv 2 cikkének f) pontjával összefüggésben értelmezett 15. cikkének c) pontjából nem vezethető le egyértelműen, hogy a fegyveres konfliktusban konkrétan nem veszélyeztetett polgári személyek milyen körülmények fennállása esetén vannak pusztán a konfliktusos területen való tartózkodásuk miatt súlyos és egyedi fenyegetettség tényleges veszélyének kitéve. Egyfelől a Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján szükséges nagyfokú erőszak a mellett a követelmény mellett szól, hogy az áldozatok száma már a múltban is jelentős kellett, hogy legyen; ennek megfelelően jellemezhetők a szóban forgó körülmények „kivételes helyzetként”, illetve „kivételes jelleggel” bíró körülményekként (lásd: a Bíróság 2009. február 17-i Elgafaji ítéletének [C-465/07] 37. és azt követő pontja). Másfelől a rendelkezés szövege és célja a mellett szól, hogy az áldozatok számának nem lehet kizárólagos jelentőséget tulajdonítani, hanem azt – kumulatív módon – mint több tényező egyikét kell a helyzet átfogó értékelése során alapul venni. Már elszenvedett áldozatok fogalmilag sem tekinthetők a fenyegetettség szükségszerű feltételének, hanem csak a megfelelő tények megállapítására vezető előjelnek. Ráadásul aláásná a kiegészítő védelem megelőző jellegét, ha először meg kellene várni a legsúlyosabb sérelem tényleges bekövetkezését, mielőtt védelmet kellene nyújtani más polgári személyeknek, különösen azoknak, akik csak menekülés és lakóhelyük elhagyása útján kerültek el sérelem elszenvedését. Ez viszont amellet szól, hogy egy konfliktus polgári lakosságra gyakorolt kivételes veszélyességét átfogóan, az összes releváns körülmény alapján kell megítélni.
8. E tekintetben rendszertani szempontokat is figyelembe kell venni. Az elismerési irányelv 15. cikkének c) pontját uniós jogi rendelkezésként önállóan kell értelmezni. Az Európai Unió Bírósága ugyanakkor meggyőződik róla, hogy a hivatkozott rendelkezésnek az általa elfogadott értelmezése összeegyeztethető-e az EJEE 3. cikkével és az Emberi Jogok Európai Bíróságának ahhoz kapcsolódó ítélkezési gyakorlatával (a Bíróság 2009. február 17-i Elgafaji ítéletének [C-465/07] 28. és 44. pontja, amely hivatkozik az EJEB [eredeti 7. o.] 2008. július 17., NA kontra Egyesült Királyság ítéletének [25904/07] 115-117. pontjára; az Alapjogi Charta 4. cikkéhez lásd: a Bíróság 2019. október 15-i Dorobantu ítéletének [C-128/18] 56. és azt követő pontja). Az Emberi Jogok Európai Bírósága abból indul ki, hogy az EJEE 3. cikke és az elismerési irányelv 15. cikkének c) pontja összehasonlítható védelmet biztosítanak. Egy rendkívüli

körülmények által jellemzett olyan helyzetben, amelyben a polgári személyek pusztán az érintett területen való tartózkodásuk miatt veszélynek vannak kitéve, mindkét rendelkezés követelményei teljesülhetnek (EJEB, 2011. június 28., Sufi és Elmi kontra Egyesült Királyság ítélet, 8319/07 és 11449/07, 226. pont). Az elismerési irányelv 15. cikke c) pontjának önálló értelmezése során ugyanakkor figyelembe kell venni, hogy ez az értelmezés összeegyeztethető legyen az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatával, ez pedig a mellett szól, hogy a kiegészítő védelemhez a védelmet kérővel szemben nem lehet az EJEE 3. cikke alapján alkalmazandóknál szigorúbb feltételeket támasztani. E mellett szól az is, hogy az Európai Unió másodlagos jogát az alapvető jogokkal összhangban kell értelmezni, az Alapjogi Charta 52. cikkének (3) bekezdése alapján pedig az Alapjogi Charta 4. cikkének tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni az EJEE 3. cikkével (a Bíróság 2019. március 19-i Jawo ítélete, C-163/17, 78. és 91. pont).

9. Az EJEE 3. cikke szempontjából annak megítéléséhez, hogy a védelmet kérő hazatérése esetén tényleges veszélynek („real risk”) lenne-e kitéve, az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata alapján az eset körülményeit összességükben („cumulatively”) kell mérlegelni (EJEB, 2016. augusztus 23., JK és társai kontra Svédország ítélet, 59166/12, 95. pont). A hivatkozott ügy összefüggésében az Emberi Jogok Európai Bírósága a konfliktus intenzitását, a polgári személyeket abból eredően fenyegető azon tényleges veszélyt, hogy az általános erőszak miatt pusztán az ott-tartózkodásuk alapján nem megengedett bánásmódnak vannak kitéve, különböző szempontok átfogó mérlegelése alapján értékelte, az említett szempontok sorát – nevezetesen a hadviselés módszerét és taktikáját, valamint ezek elterjedtségét, a harci cselekmények helyi kiterjedését, végül a halottak, sebesültek és száműzöttek számát – nem tekintette kimerítőnek, de az eldöntendő ügy szempontjából megfelelőnek találta (EJEB, 2011. június 28., Sufi és Elmi kontra Egyesült Királyság, 8319/07 és 11449/07, 241. és azt követő pontok). **[eredeti 8. o.]**

2.

10. Ettől eltérően az AsylG-nek az elismerési irányelv 2. cikkének f) pontjával összefüggésben értelmezett 15. cikkének c) pontját átültető 4. §-a (1) bekezdésének első mondatához és második mondatának 3. pontjához kapcsolódó legfelsőbb bírósági ítélkezési gyakorlat alapján a személyes helyzetükre jellemző tényezők alapján konkrétan nem érintett személyek esetén a súlyos és egyedi fenyegetettség megállapítása szükségképpen feltételezi az elhalálozási és sebesülési kockázat mennyiségi vizsgálatát, amelyet az érintett területen az áldozatoknak a teljes lakosságához viszonyított aránya juttat kifejezésre. Az említett mennyiségi vizsgálatot egyrészt olyan szükséges formális feltételnek kell tekinteni, amely nélkül az érintettek egyedi fenyegetettségére vonatkozó átfogó mérlegelés hibás: „Csak a mennyiségi vizsgálat alapján [...] lehetséges [...] az átfogó mérlegelés” (BVerwG [OMISSIS]) Másrészt az egyedi fenyegetettség megállapítása feltételezi, hogy az áldozatok megállapított száma elér egy meghatározott legkisebb értéket. Ezt a számot ugyanakkor a

Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság) nem nevezte meg. Kimondta viszont, hogy az „évente kb. 0,12%-os vagy kb. 1:800” sebesülési vagy elhalálozási valószínűség (BVerwG, 2011. november 17-i ítélet – 10 C 13.10 –, juris 7. pontja) egyértelműen nem éri el a szükséges legkisebb értéket. A Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság) ítélezési gyakorlata alapján az áldozatok ekkora száma esetén a veszély mértékét illetően további vizsgálat nem szükséges, mivel az áldozatok megállapított száma csak olyan fenyegető sérelem kockázatát alapozza meg, amely „olyan távol áll a figyelembe vehető valószínűségi küszöbtől, hogy a további körülmények figyelmen kívül hagyásának végeredményben nem lehet hatása” (BVerwG, 2011. november 17-i ítélet -10 C 13.10 –, juris 23. pont). A mérlegelési szempontok e tekintetben pusztán „korrekciós megfontolások” (Berlit, ZAR 2017, 110 <118).

11. A hivatkozott legfelsőbb bírósági iránymutatások alapján a felsőbb bírósági ítélezési gyakorlat abból indul ki, hogy mindenestre 1:800 arányú kockázat esetén „az átfogó mérlegelés sem változtathatna az AsylG 4. §-a (1) bekezdése második mondatának 3. pontja szerinti feltételek fenn nem állásán” [OMISSIS]. A német jogrendben tehát a mennyiségi küszöb követelménye jellemzi az elismerési irányelv 2. cikkének f) pontjával összefüggésben értelmezett 15. cikk c) pontjának alkalmazását [OMISSIS] [eredeti 9. o.] [OMISSIS] [német közigazgatási felsőbb bíróságok szemléltető határozatai]
12. Más európai államok ítélezési gyakorlata nagyon nem egységes, mert különböző tesztek alkalmaznak és eltérően értékelik a tényeket. Az osztrák Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Ausztria) a kockázatelemzés során a lehetséges veszélyek átfogó mérlegelését veszi alapul, és ennek során az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélezési gyakorlatát követi [OMISSIS]. [szemléltető határozatok] Az Egyesült Királyság bíróságai nagy jelentőséget tulajdonítanak a mennyiségi vizsgálatoknak. Az áldozatok száma – a minőségi szempontok lehetséges relevanciáját nem érintve – látszólag kizárólagos jelentőséggel bír [OMISSIS]. [szemléltető határozatok] A mennyiségi megfontolások a francia Cour Nationale du Droit d’Asile (nemzeti menekültügyi bíróság, Franciaország) egyik határozatában is nagy szerepet játszanak, persze ott ellentétesen értékelik azokat, mint az eddig említett bíróságok. [OMISSIS] [szemléltető határozat] A belga Conseil du Contentieux des Etrangers (külföldiek jogállásával kapcsolatos jogvitákban eljáró bíróság, Belgium) számos szempontot értékel, az áldozatok és a lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek száma mellett a harci cselekmények jellegét, számát és kiterjedését, a konfliktus jellegét és kihatását a polgári lakosságra [OMISSIS]. [szemléltető határozat] Svájcot nem köti az elismerési irányelv, ugyanakkor védelmet biztosít a háborús, polgárháborús vagy általában erőszakos helyzetből eredő konkrét veszély esetén. Ennek értékelése során a svájci Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság) tartózkodó a számokkal kapcsolatban, kételkedik [eredeti 10. o.] azok megbízhatóságában és kifejezőerejében (lásd ehhez: a német Bundesverfassungsgericht [szövetségi alkotmánybíróság, Németország] 2018. április 25-i határozatának – 2 BvR 2435/17 [OMISSIS]), és emellett számos további tényezőt figyelembe vesz [OMISSIS]. [szemléltető határozat] Végül az

UNHCR (az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosa) nagyon átfogó megközelítést képvisel, amely alapján például a konfliktus közvetett és hosszú távú következményeit, valamint az emberi jogok általános védelmét is figyelembe kell venni (UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 2018. augusztus 30., 104. o.). A jogirodalomban is megjelennek olyan szempontok, amelyek az értékelést széles alagra próbálják helyezni [OMISSIS].

3.

13. A felperesek Nangarhar tartományból származó polgári személyek. Az eljáró bírósági tanács a 2019. november 28-i tárgyaláson meghallgatta a felpereseket, amely alapján személyes nyilatkozataikra tekintettel is megállapítható, hogy számukra nem kell már az AsylG 4. §-a (1) bekezdése második mondatának 1. vagy 2. pontja (az elismerési irányelv 15. cikkének a) vagy b) pontja) alapján kiegészítő védelmet nyújtani. Az eljáró bírósági tanács ezen túlmenően nem tudott meggyőződni arról, hogy a tartományban uralkodó, megkülönböztetés nélküli erőszak a felpereseket személyes körülményeik alapján – a Bíróságnak az elismerési irányelv 15. cikkének c) pontjához kapcsolódó ítélkezési gyakorlata értelmében – konkrétan érinti (lásd: a Bíróság 2009. február 17-i Elgafaji ítélete – C-465/07 –, 39. pont).
14. Az eljáró bírósági tanács által az Afganisztánban fennálló általános biztonsági helyzettel kapcsolatban a jelen határozat meghozatalának időpontjában (az elismerési irányelv 4. cikke (3) bekezdésének a) pontja) tett ténymegállapítások alapján azonban a felperesek Nangarhar tartományba való visszatérésük esetén a pusztán ott-tartózkodásuk miatt ki lennének téve a konfliktusból eredő, megkülönböztetés nélküli erőszak keltette súlyos és egyedi fenyegetettség tényleges veszélyének. Ez azonban feltételezi, hogy az előbbi megállapítást nem zárja ki az eddig elszenvedett polgári áldozatok mennyiségi vizsgálattal megállapított mértéke, hanem az az összes releváns szempont átfogó mérlegelésén alapul. Ide tartoznak különösen a konfliktusos cselekmények megkülönböztetés nélküli következményei, a cselekmények száma, előre nem látható jellege és földrajzi kiterjedése, valamint a lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek és polgári áldozatok ebből eredően [eredeti 11. o.] jelentős száma. A megállapítások a következőképpen foglalhatók össze:
15. Az afganisztáni konfliktusban a kormány biztonsági erői és kormányellenes nem állami szereplők állnak egymással szemben. Mindkét oldal erői erősen töredezettek, és azokat – különböző mértékben – korrupció, belső hatalmi harcok, hiányos fegyver és bűnözés jellemzi. Erősen átszövik a polgári lakosságot. Ez elsősorban a tálibokra és az úgynevezett „Horászán Tartományi Iszlám Államra” (ISKP) érvényes, akik részben külföldi harcosokat toboroznak, egyébként pedig a helyi lakosságból soroznak be férfiakat. A konfliktusban azonban – mindkét oldalon – további, helyi kötődésű katonai csoportok is részt vesznek, amelyeket törzsfőnökök, helyi hadurak vagy bűnözők vezetnek. A harcolók és a polgári lakosság ezért nagy mértékben keveredik.

16. Nangarhar tartomány nagy része nem áll a háborús felek valamelyikének hatékony irányítása alatt. Többek között sem az afgán kormány, sem a tálibok nem képesek stabilitást elérni. A tartományban nem csak a tálibok erősek. Ez az ISKP egyik fellegrója is, ezenkívül több más terrorista csoport is működik ott. Az afgán biztonsági erők ezért Nangarharban a felkelők ellen összpontosítják a műveleteiket, földi hadműveletek és légitámadások útján is. Mindkét esetben érintettek a polgári lakosság visszavonulási helyei, valamint polgári létesítmények, mivel a felkelők használják ezeket a helyeket. Ezért a polgári áldozatok egy jelentős része az állami haderők tevékenységének következménye. A tálibok – akiknél emellett még belső konfliktusok is fennállnak – és az ISKP ugyanakkor éppen Nangarharban is egymás ellen harcolnak. Az állami biztonsági erők nincsenek abban a helyzetben, hogy megvédjék a polgári lakosságot.
17. A biztonsági helyzet Nangarharban azért is rendkívül ingatag, mert a tartományért a felkelők is harcolnak egymással. A tartomány határos a valamikori pakisztáni törzsi területekkel (ma Federally Administered Tribal Areas). A harcolók a nyílt határon keresztül mindkét oldalon visszavonulhatnak a túloldalra, a katonai csoportok így utánpótláshoz jutnak. A határhelyzet lehetővé teszi az árucsempészt Pakisztánba és Pakisztánból. A tartományban ráadásul óriási mértékű [eredeti 12. o.] máktermesztés folyik. Nangarhar Afganisztán negyedik legnagyobb termőterülete, 2017-ben és 2018-ban rekordértéket könyvelhetett el az előállított ópiumból. Az ópiumgyártás Nangarharban a kormányellenes csoportok egyik legfontosabb bevételi forrása, amelyek ezért is küzdenek egymással a régióért.
18. A felkelők óriási sérelmeket okoznak a polgári lakosságban. Az ISKP tudatosan terrorizálja a polgári lakosságot, azáltal, hogy például iskolákat, kórházakat és karitatív vagy vallási létesítményeket támadnak meg. A tálibok is felelősek azonban polgári áldozatokért. Bejelentették ugyan, hogy kímélni akarják a polgári lakosságot, harci cselekményeik módszerei azonban elkerülhetetlenül megkülönböztetés nélküli erőszakhoz vezetnek. Ez minden felkelőre érvényes. Lakásokban bújnak el és polgári létesítményeket használnak a céljaikra, ezért ott is harcolnak velük. Az általuk megtámadott állami célpontok gyakran városközpontokban találhatók. Harci módszereik megkülönböztetés nélkül okoznak sérelmeket azáltal, hogy lakott helyeken robbantanak bombákat, nyilvános létesítményeket támadnak meg vagy a támadások során egyébként sem tesznek különbséget harcolók és nem harcolók között.
19. A konfliktus természete és a harci módszerek jellege Nangarharban máig elfogadhatatlan következményekhez vezetett a polgári lakosság számára. A tartományban 2018-ban hetente átlagosan 12,6 felkelővel kapcsolatos konfliktusos eseményre került sor. A 2019. évet is nagymértékű erőszak jellemzi. Tartósan nagy számban kerül sor fegyveres erők műveleteire, merényletekre, felkelők közötti harci cselekményekre és a konfliktussal összefüggő bűnözésre, amely tényezők polgári áldozatokhoz vezetnek. Csak példálózó jelleggel a következők említhetők: polgári halottak a fegyveres erők légitámadása és felkelők öngyilkos merényletei során (Hisarak és Dzsálálábád, március); a tálibok és az

ISKP közötti súlyos harcok következtében több ezer lakóhelyét elhagyni kényszerült személy (Sherzad és Khogyani, április); afgán fegyveres erők tévedésből megölnek egy hattagú családot (Sherzad, május); sok áldozat egy esküvői összejövetelen elkövetett öngyilkos merénylet során (Pachir Wa Agam, július); tucatnyi polgári áldozat egy robbantássorozat következtében az afgán függetlenség napján (egész Nangarhar, augusztus); polgári halottak autóba rejtett bombák és öngyilkos merénylők miatt (Dzsalálábád és Muhmand Dara, szeptember); körülbelül 70 áldozat az Amerikai Egyesült Államok hadseregének egy eltérített dróntámadása következtében (Khogyani, szeptember); októberben több bomba robbant az egész tartományban, többek között Deh Balában egy mecset elleni [eredeti 13. o.] támadás több mint 120 polgári áldozatot követelt. A tartomány 2019 szeptemberében 30-ból 24 napon szenvedett katonai csapást az Amerikai Egyesült Államok hadseregétől, naponta 1–26-ig terjedő számban (átlagosan naponta több mint hat csapást).

20. Nangarharban 1,6 és 1,8 millió fős lakosság szám mellett 2018-ban 1517 és 1815 közötti polgári áldozatot (halottat és sebesültet) kellett összeszámolni. Ez a lakosság 0,08 és 0,11% közötti arányának, illetve 1:1190 és 1:880 közötti aránynak felel meg. Ugyanakkor ijesztően nagyszámú lakóhelyüket elhagyni kényszerült személlyel is kell számolni. Nangarhar lakosságának egyharmada lakóhelyét elhagyni kényszerült személy és visszatérő személy. 2018-ban több mint 12 000 embert telepítettek ki és több mint 11 000 embert telepítettek be. A nem hivatalos településeken élők száma magas, csakúgy mint a polgári lakosság alapvető szükségletei kielégítésének költségei. Az orvosi ellátás, az élelmezés-biztonság és a higiéniai körülmények hiányosak. A lakóhelyét elhagyni kényszerült személyek száma 2019-ben mostanáig erősen emelkedhetett, különösen a felkelők közötti harcok, és az állami biztonsági erőknek a felkelők Nangarhar bizonyos részeiből való elűzésére tett kísérletei következtében. A Kunar és Nangarhar tartományokban folyt harcok következtében 2019 márciusában 21 000 ember kényszerült lakóhelyének elhagyására, köztük egy érintett körzet lakosságának több mint fele. Májusban a felkelők közötti súlyos harcok következtében, amelyekbe később állami csapatok is beavatkoztak, Sherzadban és Khogyaniban 56 000 embert üldöztek el. 2019 augusztusának elején egész Nangarharban több mint 4000 ember kényszerült lakóhelyének elhagyására. Csak az említett elűdözések 2019-ben ezidáig 81 000 embert és ezzel Nangarhar lakosságának 5%-át érintették.
21. Belföldi védelem (az AsylG 3e. §-a, az elismerési irányelv 8. cikke) nem áll a felperesek rendelkezésére. Az eljáró bírósági tanács ténymegállapításai alapján alapvetően Kabul, Herát és Mazár-e Sarif városok jönnek szóba, mint olyan helyek, ahol belföldi védelem ténylegesen biztosítható, a polgári lakosság egy része által elszenvedett jelentős nehézségek és az aggályos biztonsági helyzet ellenére. A tartási kötelezettségekkel nem rendelkező felnőtt, munkaképes férfiak fennálló családi és szociális háló nélkül is képesek önmaguk számára a létminimumot biztosítani. Sebezhetőbb személyektől ugyanakkor általában nem várható el, hogy ott telepedjenek le [OMISSIS] [eredeti 14. o.] [OMISSIS] [német bíróságok és más európai államok bíróságainak szemléltető határozatai]

- 22 Az [OMISSIS] eljárás felperese özvegy, és Afganisztánba való visszatérése esetén egyedül lenne felelős 2015-ben született gyermekéért. Családja többi része kizárólag Nangarharban él, Kabulban, Herátban és Mazár-e Sarifban nincsenek kapcsolatai. Egyedül kellene gondoskodnia a gyermekről és az Afganisztánban uralkodó körülmények között nem tudná a létfenntartást egyúttal saját maga és a gyermek számára biztosítani. A létminimum nem lenne biztosított.
- 23 Az [OMISSIS] eljárás felperese nő és öt gyermeke van. Sem az nem kellően biztos, hogy a héttagú család a három városban megfelelő lakóhelyiséget talál, sem pedig a felperes – aki egész életében az apja meghatározó befolyása alatt állt, nincs képzettsége és összességében kevéssé életrevaló benyomást kelt – nem tudná családi támogatás és támasz nélkül a létfenntartást gyermekei, felesége és saját maga számára kellő valószínűséggel biztosítani. A létminimum esetükben ugyancsak nem lenne biztosított.

IV.

- 24 Ez a határozat nem támadható meg.

[omissis]

[eljárási kérdések, aláírások]